

A DOUA ALUNGARE

eugen evu

A

D

O

U

A

A

L

U

N

G

A

R

E

O semiotică a trezirii

**DEVA
2010**

EUGEN EVU

eugen evu

A DOUA ALUNGARE

O semiotică a trezirii

**DEVA
2010**

© Eugen Evu

004 0746 146 690

Toate drepturile sunt rezervate autorului.

Nici o parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloace, cu excepția unor extrase pentru recenzii de cărți, fără permisiunea prealabilă, în scris, a autorului.

Desktop-Publishing Specialist: *Ovidiu Stoian*
Consilier de carte: *Muguraș Maria Petrescu*
Corectura: *Muguraș Maria Petrescu* - Traducător

ISBN: 978-973-0-09045-1

Tiparul executat la
Tipografia "ASTRA" Deva
Bd. Decebal, Bl. N-parter
Tel.: 0254 219 372

EUGEN EVU

*Un corolar de traduceri lirice
din cărți, antologii și reviste occidentale
și poeme premiate internațional*

Motto

„Cuvântul creator n-ar fi cuvântul scris, indispensabil creației științifice în comparație cu cuvântul vorbit? Oricum, e incontestabil că un „cuvânt tăcut” (tăcerea) nu poate să ducă la evoluție, la cunoaștere, la creație științifică.

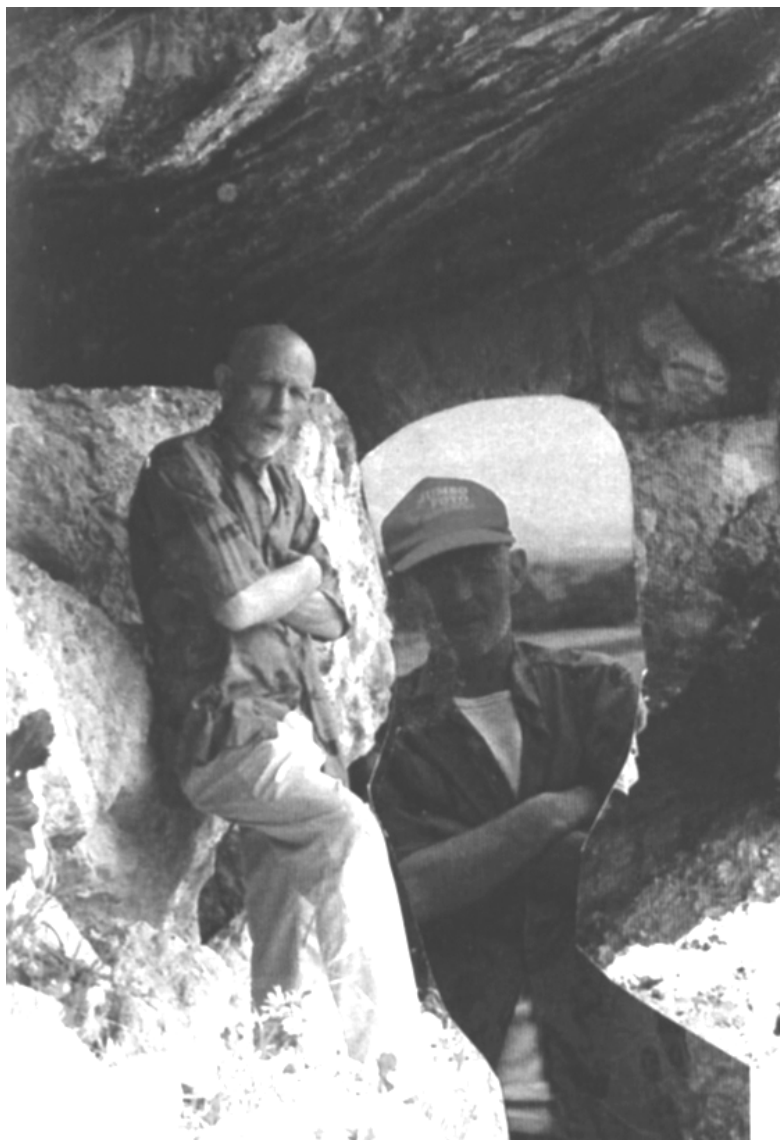
Inițiatul este, așadar, cel care vorbește, nu cel care tace”

Robert Charroux

*“ Ho dato á quella patria astratta
La devozione e la fioritura verso l' interiore
Come un albero arrotondato andante
Il cui unico frutto non si può vedere
Nè sapere
Quando il tronco che l' ha sostenuto
Crolla-“...*

*Eugen Evu “Mi sono trovato (M-am întâmplat” - Il Convivio,
Sicilia)*

A DOUA ALUNGARE

EUGEN EVU

Despre autor

...” Lo scrittore Eugen Evu è nato il 10 settembre 1944, á Hunedoara, Romania. É membro dell'Unione degli Scrittori di Romania, (Filiale Timișoara), membro d'onore dell'Accademia di Scienze, Letteratura e Arte di Oradea, e accad. di onore Accademia di Poesie, Accad. Internazionale Il Convivio Sicilia, e altri numerosi premi. Redattore Capo della rivista di letteratura, arte e apertura europea, membro dell'Accademia Internazionale "Il Convivio", Castiglione di Sicilia, Italia, con la quale ha una stretta collaborazione. Abbraccia diversi generi e specie letterarie: la poesia, la prosa, il saggio, la pubblicistica, il teatro breve”.

(Medaglia d'Argento Puro –Premio Internazionale „Coppa d'Oro”, „e premio internazionale di poesia” Il Sentiero dei Briganti”, Cellere, Italia... ed altri prestigiosi premi in Rumania, Germania, France e Spagna.)

Eugen Evu et les métaphores plasticiennes...

Un postmodernisme controversé a conduit quelques poètes et non des moindres, à l'abandonner pour faire déferler, sur la poésie, un tsunami où les vagues venues de loin, lourdes et légères à la fois de l'empathique transmission d'un état poétique, pulsions du grand large de leur émotivité, submergent l'univers de l'écriture émotive et directe.

Donnant au langage le pouvoir de traverser les coulisses du silence et au poète Eugen Evu celui d'exprimer son besoin de dire, donnant au poème sa particulière écriture et donnant enfin à celui qui lit le rôle du chercheur qui traque la faille par où saisir le verbe dans sa nudité, afin de poser ainsi les jalons d'une totale communication avec elle, voilà la poésie d'Eugen.

Nous entrons alors dans le paradoxe d'une situation pas toujours difficile à vivre: dilemme, irritation? Les mots sont là: erratiques, palpables, disponibles, prêts à respirer, bref à entrer en poème. Et cependant malgré le poids de millénaires d'existence –

A DOUA ALUNGARE

toute l'existence de l'Homme – les voici vierges ou presque face aux fondamentaux problèmes de l'esprit.

Entre ce qui est – la finitude du moment: l'intention d'écrire – et ce qui devrait être – l'écriture exhaustive, la pérennité de l'instant – les poèmes d'Eugen Evu jettent un pont et, par delà les embûches et larmes, demeurent l'unique témoignage des pouvoirs sans cesse nouveaux de la conscience.

Le Miroir vert, Paris.

Linda BASTIDE

Ex Vice-présidente de la Société des Poètes français.

Membre de la Charte des Auteurs.

Membre du P.E.N club français. Poètes à vos plumes. Paris

Eugen Evu și metaforele plasticizante...

Un postmodernism controversat a condus pe unii poeți și nu dintre cei mai mici, la abandonarea lui pentru a provoca zgomotos asupra poeziei, un tsunami în care valurile venite de departe, grele și ușoare în același timp, prin empatica transmisie a unei stări poetice, a pulsuniilor marelui larg al emotivității lor, să copleșească universul scrierii emotive și directe. Dând limbajului puterea de a traversa culisele tăcerii și poetului Eugen Evu pe cea de a exprima nevoia sa de a zice, dând poemului scrierea sa particulară și dând în sfârșit celui care citește rolul de cercetător care caută falia prin care să prindă verbul în nuditatea sa, pentru a pune astfel jaloanele unei totale comunicări cu ea, iată poezia lui Eugen.

Noi intrăm astfel în paradoxul unei situații nu întotdeauna greu de traversat: dilemă, iritare? Cuvintele sunt aici: eratice, palpabile, disponibile, gata de a respira, grăbite să intre în poem. Și totuși, în ciuda poverilor mileniilor de existență – întreaga existență a Omului – iată-le pure sau aproape în fața problemelor fundamentale ale spiritului. Între ceea ce este – finitudinea momentului: intenția de a scrie – și ceea ce ar trebui să fie – scriere exhaustivă, perenitatea momentului – poemele lui Eugen Evu aruncă o punte și, dincolo de

EUGEN EVU

capcane și lacrimi, rămân unica dovadă a puterilor fără încetare noi ale conștiinței.

Un gran poeta ...

„Sus poemas tienen esa sabor unico de los autores que han bebido en esencias de las diversas culturas y logran conjugar admirablemente la sapiencia humana con lo estritamente clasico y lo moderno.

Tienen sus textos esa sabiduria que dan los anos y tranajar en los mas disimiles oficios, est la sabiduria de las enciclopedia, pero mas viva aun permanece en il tiempo la sabiduria que se adquiere en el constante bregar de la vida, y esas nobles fuentes se alimentan sus poemas.

...” Rezerva de duioșie”, es precisamente un hermoso remanso de aqua fresca en el cual vida y sus continuas vicisitudes se eternizan en amorosos textos yue aluden al hombre que es Eugen Evu ese gran poeta que destino puso en la mitica tierra de Hunedoara, Transilvania”...

Acad. Carlos Chacon ZALDIVAR, escritor, Cuba

„...Eugen Evu sorprende certamente molti lettori che si acostano alla sua poesia. Strano, inspiegabile, pieno di una mitologia personale e capriciosa, marcato con il sigilio de l’assurdo, sull’orolo della rabbia, mostra compasione per ogni forma di sofferenza... La sua espressione possiede certamente qualita autenticamente vere „...“

Accad. Angelo MANITTA, Sicilia, Italia

A DOUA ALUNGARE

„Pecetea catartică a lui Dumnezeu „ ...

“Un frumos lirism se regăsește în cărțile lui Eugen Evu, care știe găsi cuvintele pentru a spune “pecetea catartică” a lui Dumnezeu, la fel de bine ca “gustul sărat al libertății”.

Există ceva de viziune naivă în această poezie, dusă de o istorie întreagă, hrănită de antice sentimente ca și de emoții provocate de lumea contemporană, ca bunăoară, în foarte frumosul poem “Tânguirea mierlei”...

Pierre DUBRUNQUEZ – critic, redactor șef al revistei pariziene „*Poésie*”, 1999

IL POETA ESISTE SEMPRE

EUGEN EVU

Il poeta esiste sempre.
La poesia diventa.
Emozioni ed ombre di immagini
Che corrono sui campi energetiche eleusini .

Traddure è un'utopia.

Il cielo è stellato anche durante
Il giorno. La morte ha solamente la parte

Delle ombre
Nella pittura ...

trad. di accad. Angelo Di Mauro

Muguraș Maria Petrescu

**Ars poetica
sau feminitatea artei**

Mătase-a Umbrei, rezonantă,
au colorat-o insomnii
fantasma Lumii, increată,
visând a naște și a Fi

A nopții sacră Inocență
Fecioara cosmicelor Genii
Zidind sanctuarele Absenței
Prezent-continuu, prin milenii...

Eon cu foame de lumină
La îngerii Arta-i feminină

Ars Poetica

Or The Womanliness of Art

A silky Shadow, in vibration,
coloured for good by sleeplessness
World's bizarre dream, into-creation,
dreaming of pro-creation and Existence

Of evening's sacred Innocence
The Virgin's cosmic Genii
Erecting shrines to glory's Absence
A constant presence, through the ages...

An aeon mad about the light
A woman's Art in angels' sight

Arrière-garde - Gigachakre în migrare -

Grădini ce singure-și culeg
putrezirea.
Ca viață până și moartea
Se repetă.

Regnurile underground complice cu
cele coparticipative
pe verticala rebelă.
Criza comunicării precipită eonul
artele devin toate moarte bolnavă de sine.
foi de autoobservație.
Câmpurile de tragere ale ființei
transferă molecula în giga-memorie.
Cea freatică își amintește frenetic
protogeneza amfibiană?
Glandele mamare ale oceanului
suspendate în dualismul procreației.
O, textul hermafrodit. Nebunia apelor
regresivă, prin clorofile și vămile reci
ale cuiburilor semantice.... Orfania divinului.

A DOUA ALUNGARE

Hermetismul mimesis al chakrelor.
Stors de zeititate, trupul tău orb orgasm.
Mutația percepției prin aceea că
sinapsele străpung tragic
 Al gândirii surâs...
Vântul geamăn
vectori algoritmuri de cuvinte
cu scânteietoare zăpezi pe spate
 chemându-te!
Femeia posedându-te-n somn
Insinuarea divină cu umerii goi
te trânteste pe spate
cu acea sacră foame de sine
a materno-creației.
Precum în moluște
Așa și în giga-chakre migrând.
Ca viață până și moartea
Se repetă. Arte ce singure își culeg
Putrezirea.
Semințele ce se retrag
multiplicând recea lumină
a esențelor.
Ardem prea mult?
Tot mai aproape rumoarea stelară
(de albine africane?) Ciclonul
smulgând din memoria lumii
o nouă cunoaștere?
Nebunia unei lucidități
Care devine din hibris?
Uităm ce moartea ascunde?
Amoniții și norișorii de splendoare ai
Fiilor Cerului. Cine ești tu, care te aperi
Promițând mincinos consolarea?
Răsună în capul meu rezonant
Energii se vor face văzute
ale sinergiceii rase?
Revin ecouri și cântece demult
plecate....Ca și cum undeva

sunt respinse de o finitudine
ori poate zeitatea oarbă de somn
despre care tac geniile
Schizohermeneuticei Magna ?
Craniul meu rostogolit pe
Celălalt țărniș al Eonului
 își cântă furtunile
arunc harpoane și lasere
rebel cum m-ai zidit
preaiubitor cum te-ai ascuns
și toate pe tine te așteaptă
pe tine te rabdă.

 Pe tine te vânează.
Precum în moluște
Așa și în giga-chakre
 migrația....
Arte ce singure își culeg
 retrezirea
Ca viață până și moartea
Se repetă

Arrière-garde – Gigachakras Drifted Away in Migration –

Gardens which by themselves pick up
one by one their cavernous rottenness.
As a life death in itself
Keeps on rolling on and on.

The kingdoms accomplice in the underground
With those co-participators
 in the rebel vertical.

The crisis of communication troubles the aeon
arts turn into a death which is sick in itself.
Everything is but scraps of introspection.
The fields tilled with the roots of humanity
turn out the molecule into a giga-memory.

A DOUA ALUNGARE

Does the phreatic remember frenetically
the amphibian proto-genesis?
The mammary glands of the ocean
hanging up in the dualism of the procreation.
Oh, the hermaphrodite scripts. The madness of waters
regressing within the chlorophyll and the cold barriers
of the semantic nests... The divine's lonely oneness.
The mimetic hermetism of the chakras.
Worn out of its sap deity, your body a flat blind orgasm.
The change of perception according to which
The synapses pierce tragically
 The smile of the mind...
The twin wind
vectors algorisms of words
with brilliant snows on the back
 calling thee!
The woman who possesses you in your sleep
The divine bare-shouldered insinuation
laying you down on your back
with that very sacred hunger of oneself
of mother-creation.
In mollusca
As in giga-chakras drifted away in migration.
As a life death in itself
Keeps on rolling on and on.
Arts which by themselves pick up
one by one their cavernous rottenness.
Seeds which draw back
multiplying the cold light
of the essences.
Do we burn too much?
Much more closer the stellary murmur
(of the African bees?) Is the Cyclone
extorting from the world's memory
a new gnosis?
The madness of a lucidity
Which derives from the Hibris?
Do we forget what death hides from us?

EUGEN EVU

The ammonites and the small little clouds
Into the splendour of the Sons of the Sky.
Who are you, the one who defends yourself
Misleadingly promising consolation?
Energies toll in my head with a resonant sound
Will they make themselves obvious
Within this synergic race?
Bygone echoes and songs
come back to the present... As if somewhere
they're rejected by a finiteness
or maybe the deity that the genii
of the Schizo-hermeneutic Magna
don't talk about cause they're dying with sleep?
My skull forward rolled
On the other shore of the Aeon
 tempests sing to themselves
I throw harpoons and lasers
as rebel as you have cast me
and much too loving while you've hidden
they will all expect for thee
and for thee they'll all do suffer.
 Yet, they all will do hunt thee.
In mollusca
As in giga-chakras
 in migration...
Arts which by themselves pick up
 the second awakening
As a life death in itself
Keeps on rolling on and on.

A DOUA ALUNGARE

A doua alungare

- aud nonmateria-

Clopote și muzici asurziră cetatea!
Somnul din om și din lucruri e mort
Din psihedelic non-entitatea,
Foamea-ntre toate / n-o mai suport

Ah, subțiată ființă-n retragere
Înspre pădurile ultime-n veac!
Invers durata vămilelor agere
O voi străbate, zburând făr-de-leac...

Imagini mușcate sublime-n sărut
Invers fuge timpul spre ce va să vină....
Grădinarul e orb, Păstorul pierdut
În a divinului hermeneia lumină...

The Second Expulsion

- I hear the non-substance ...-

The bells and the music deafened the city!
The sleep in the mortals and objects is dead
Of the psychedelic the non-entity,
The famine at first, no more I can stand.

Alas, the slender, thinned mortal who beats a retreat
Into the last and the ultimate woods of the times!
The other way round the vigilant duties I'll trespass,
And fly high away with no trace in the skies...

Sublime bitten pictures into a kiss
The time will run backwards to what is to come...
The Gardener's blind while the Shepherd will miss
Into the light of this divine hermeneutic of some...

Clima gigantilor

Prea grele apele de sus
Ca ugerele oarbei fiare
Lapte-nghețat crepuscul dus
În permafrost de abatoare

Se-aud troznind stelate punți
În craniul meu,
precum în munți.

The Giants' Clime

Too heavy the waters are pouring from sky
As heavy as the udders' blindest beast
An icy frozen milk a gone twilight
Into the abattoirs of permafrost.
And in my mind
As in the land
Stellated decks will spend.

La 65 de ani

Munții pe care am îndrăznit
a-i urca
Sunt în noi,
Viața nu ne-a învins
Ne-a iubit.
Teama nopții de om
Nu-i a ta
Dimineța-i etern al Ființei
Te vrea.
Întremați din chiar pierderi
Răzbunați din dureri
Numai umbra mai dănuie
O vreme-n Cunoaștere

A DOUA ALUNGARE

Ne întorcem de unde-am
Venit, primăveri
Din misterul seminței,
Dinainte de-o naștere
Mergi pe drumul
Din tine, te lasă
Pe voioasele muzici
În sus. Le auzi răsunând?
Te întorci înspre casă
Răsăritul surâde
Fremătând în apus.

When I was 65 Years Old

The mountains which we were so audacious
to climb,
Are inside us,
Yet life did not beat us
Instead it loved us.
The fear of man wrapped in dark evening
Does not belong to you
Early dawn is an endless eternal of Being
Desiring you.
Strengthened from the mere losses
And revenged in the pains
Only shadow continues
For a while in the Knowledge
We come back from the place
We came from, as those springs
From the hidden mystery of the family,
Long before one is born
Keep on going this way
Which springs out from you too.
Sliding slowly on the merry gay music
High up. Are you hearing them as they sound?
You come back to your home
While the rise of the day smiles at you

Being thrilled by the set of the sun.

Elena Raluca Weber

Signature

On the milled edges of a coin
The Astral hides its rib
The finger put the mark of its being
Into the kiss, white twitching the bite
To the endless Genesis it gives its
Signature

Heaven's Dew

Between human and god.
What sufferance oh thee!
I total loss I burn subdued
Retreating thy, you light of me
As to become, deceive pursued.
It's not my, death, but mere paradox
A suspect from beyond, as goal

A DOUA ALUNGARE

Some kind of third-like equinox
(The fourth's concealed in quint, sole)
Desire I am! The close in the afar
Reductive shine, sacred vibration
Belonging to the sun beyond the death of tar
Trough singing dew. I fly-barefoot.

Metaphor

Dew-like jingle, (all thinking and sweet
Hangs on your car, in most playful play)-
Earring of cherry; two as they meet
Overripe, steaming of ice whilst they stay.
Pared metaphors, twins in being
From branchy summit for you have picked
The kiss of bite, too innocent in feeling
Belonging to a bab's mouth. The sky is twitching
On lips of thristy word its stiching .

En espagnol

A suporta...

A suporta
Că frumusețea ta
Este comoara
Unor orbi...

Aguantar ..

Aguantar
Que tu belleza
Sea el tesoro
De algunos ciegos...

UNNUMERIERTER ENGEL

Magdalena Constantinescu Schlesak

Gehort mir nicht

Nimm mir aless! Mir gehort doch Nichts
Was ich bekennen wil verbirgt sich
Und der wird springt weiter durth verlust
Erhoht ist der gedanke wo ihn der tod
Nicht sieht. Er gibt zuruck um zu erhalnet
Und unsere graber sind wie ungelesene
Bucher. Som kommt der wind der kusst sie und
Streichet weiter
Leer ist name. Und die aura ist geloscht
Geschreiben war er nie der Kommende
Die trennung nichts als rauch des pffers
Im anderswo steigt noch das licht
Einandere wahlte und bleibt
Tief unter dem gedachtnis regt sich gott
Hat hunger nach sich selbst

Klima

Unbeständig das Klima
Unbeständig die Mensche -
Umgesturzte Gleichung -
Paradigma der Gefangenschaft
Der Kreiss – in spiraler Ewigkeit -
Das Reale wird verkorpert dann totet es -
Klima und das Verbrechen ...

Unnumerierter Engel

Auf einem Grundstein
In einer Stadt mit
Wechselndem Namen
Unischer auf dem
Gletscherschadel
Mein wirklicher Name
wartet
auf's Erdbeben.

Accad. Angelo Manitta

Il Poèta

Io sono una fonte melodiosa,
Sostanza di risonanza spigo della luce.
Io sono la notte di ogni giorno
La tua arma che canta sono.
L'attimo quanto una notte... L'onda
Coltello meandro ostia del pane.

Elena Daniela Sgondea

Ricostituzione

- enunciato retorico -

Il concetto
Della globalizzazione
Estratto
Prelevato dalla storia
Non è altro che
Consapevoleza
Dell fatto
Milenario
Manifesto
Che le razze
Evitano
L'estinzione
La specia risarcisce
Il primordio
Babilon scapato
Dall sotto controllo
Elohimico
Ricovero della
Condizione

Ramificazione giunta di
Germogliazione – fiorire
L'arbore della vita.
Verticale sopra
L'orizzontale.

La poesia come anima

E sbocciato con imprudenza
il piccolo melo roseo selvaggio e
la ostilenevischia lo ucise
Così sa e non ha parole
Per raccontare la nostra anima
tral'inverno ed il mondo di sogni.

Alquanto-il virtuale

Èro alquanto nel mezzo di quel campo di lino
sbocciato
ed ugualmente all'interno sferico del testo
Nella semantica alquanto virtuale
Del primordiale
Recessivo illo tempore sacro
Èra come già rivenisse in fretta
il raccolto
Giustificava sia il divino senso, sia il lutto
Un sentiero tra i mondi alquanto
virtuali
Intratessendo i miei vestiti con il mio essere
Alquanto virtuale, come il pallore sotto l'astro
i risorbe la parte stralimpida
Per attestare
 Che sta diventando Nel como
 Della luce Blu.

Citta in difficoltà

A DOUA ALUNGARE

per Maria Evu

Pero non quella astratta, la citta scrittica,
Ma in agonia, nella quale è, tuttavia, il tempo
Delle ciglie
e delle fragole e delle violentazioni.
Mi fu proibito di morire quando voglio.
Tra le mascelle di questa astrazione,
Tra quel buono e quel cattivo,
Mi fu proibito di accusare, ma di cantare,
di sopportare, di diventare.
Ma non quello astratto, l'attuale, uomo,
Il provvisorio, in corrente transizione.
Pero, non sulla terra, pero non dagli uomini
quello che sa di più morire, cantando
che moia ogni giorno, che giustifica il senso
Perche sempre qualcuno deve sacrificare
E arrivato come un chiave
della Luce. Un giorno, vivremo. Vedremo. Stupiremo
giardini impolverati Con le nostre fioriture.
Tra la fame, freddo e pazienza
Solamente l'anima non è ne il mio
Ne il tuo è nel suo sottile e strano orizzonte si trova una soglia
di Daimon.
mondi nei mondi, dappertutto instantaneo statico
In qualche posto la morte
E la divinita del proprio desiderio
affamato l'infinito ritmendo le galassie
La splendore delle legioni con infiniti gerarchie
Il tremo
... doratura che canta nell'estuario dell'Aorta
Bocciolo di un logos in lutto-tu, poesia.

La scala sospesa

per ssma. Dssa. Maria Teresa Liuzzo

Come un cosmico orgasmo, ciclico graduale
La vita e un preludio con tresalti erogenici
Fino che la morte si rissorbe I semi
del niente
Strana e solamente la scala senza fini
La scala sospesa ondaggiando tra noi e li dei
Sia che hanno promesso e poi hanno fugito di altri dei
Sia che fratempo sono spenti e ci hanno dimenticato
insieme alla loro superiore morte
la destinazione ed il nome.

Ci rimane che noi stessi diventiamo
e lontano, nel cielo che li troviamo il cenere
In gelate urne
Che li prendiamo a casa e che li ricordiamo
Cristianamente
Nel nome di una legge che nasce e fa sparire
Le galassie e le conchiglie delle chioccioline.

Il girasole

Quello che non sarò; però più vero;
coltivatore di strattidi semiotico stratto,
ai seminari della scalza luce, verso Nord,
dove l'aorta navata mi fu anche fiordo
e giocatrice isolazione ed attente erore
tra polsazione ed il semantico Fiore
intravedendo, tramite assenza
e quasi negazione,
quello che sarà verità, rivelazione.

Ludens

Abilmente improvvisa un fiore
insieme all'amico radiestesico che colorisce
dove la bruciatura è sbocciata sulla camicia
(come un tatuaggio, rudimento della lettera Alpha)
Sorpriendente estetica della sofferenza della natura;
L'ha plagiato morendo sopportabilmente.

Ludens

Il mio vero nome lo sa il vento
Che in quel momento, pero un'altro, stava zitto
Per lasciarmi nascere.

Pastelli

Il vecchio calandra delle graminee
Macchia erori di cicoria e papavero.
Dimenticato dai giorni, il Cigliegio a mille nidi
Soto il quale ho visuto la mia infanzia, come un povero angelo.
Questo vago profumo indeciso –
(Ricordato dal paradiso?)
Come il fruscio della vaniglia sotto il fermato verso
Prima di tornare in sogno.

(impressione audio)

La memoria della poetessa Anca Pedvis di preservarlà
in un certo modo, elettroni che nevicano
un dolore di caos ferito, un'essenza diventata ispida
non il sè, ma la sè, il femminile in su torto.
Parti si dividono e trasferiscono in rictus
dimenticato sulla bocca, morso da un bacio.
Per esempio Da Vinci, che scriveva e dipingeva
col mano sinistro, non creava tramite l'infinito dello specchio,
ma tramite effrazione dalle zone adormentati degli dei
abituati alla gelosia delle donne.

Acriliche

Stanno cadendo I fogli, si contano da soli.
Sulla lunga memoria dell'autunno
Ieri come se non fosse, domani arrivera
Solamente Ora un addio. Un colchico di mando – di mattino
L'ho raccoltata dalla traccia di un orso:
Il suo significato la mantenera in vita.
Cade il nome del foglio. Si spegna da solo.
Rami, d'un tratto diventati leggeri
Arrotondando sotto ala il vuoto.
Lentamente galleggiano anche queste parole
rallentando volendo
l'incendio. All'inizio fu l'illusione
e l'ombra della luce galleggiava sopra le acque:
Esse c'erano prima della parola –
come non scriva in La Genesi.

Ludens 2

L'ombra sulle il recinto
Col sole-nemico, sul dietro, al mezzogiorno.
Quattro stagioni del cuore: spezzato in due
Lo stato di sorveglianza che mi sogna.
L'angelo cieco mi beve dalle parole la rugiada
Lui umanamente sta delirando.

Rare volte

Rare volte ho interpretato (ed abbastanza bene)
La mia parte di me stesso ugualmente chi
L'altro gemello, gemela con Se
L'affettuoso femminile; la Sè in senza vergogna.

Semiotica

Piccolino melo selvaggio
Le tue frutta sono diventati acri
Solamente il tuo fiore roseo
Voltolata in su come la malva
Dalla dolcezza non crescerebba,
Verme per sè non essendo...
Solamente l'odore vago è sogno
(L'imprudente tra quello che ho scritto)
Tra fessura di struttura O è bacio, o morso...

Il cristallo ammalato

Il vuoto dei ginocchi nel coccio del palmo
palpita la dogana per passare nella torta convulsione
la mano che scrive lontano di un tratto cade
uccello d'albero strappato.
il cielo del mondo è misteriosa porta in sè una vecchia ambra
(il solo letto della fedele Penelope)
il satiro inghiottisce il mondo è pingue inutilmente.

Inferno

il demone scuote I giardini
la memoria cresce carne torbida in sogno
la donna partoriva sotto la croce del carretto
le luci sanguinano sul cammino uciso
l'inferno bambino disabituato di cantare
affrettava le fioriture
disepolti con le mani.

Ritorno

Il pensiero attorciliato in abisso
ingagna la parola invecchiata
il serpente alzando perpendicolare sventura eretica:
sente, vede e scrive

Lo specchio spezzato

Il diluvio canta nelle ruote del carretto
la parola prega la sventura di lasciarla viva
la possessione in comune torna nel rame
con campanelli nevicati alla dogana
la lingua cattiva si sbatte, coplisce
il virtuale abisso che cresce

portateci subito la metallica scala
il frutto succosocon pelle amare
l'uomo nudo, il femminile per una sera,
verso l'alba desiderando di morire.

Giardini semantiche

Ritratto strappa

Descrivendote, ti porto via anche l'ultimo respiro
dal pugno di madreperla della memoria un nome ti do
tra il distrutto che giustifica il deo il desiderio
ti offro come dono
per la sua fame di sè.
Cenere che ritiene la luce.
Abito in un libro assolutamente da solo
esiliato lontano dal sorriso del serpente
dall'opera suicidaria.

La mia carne protestante - I tuoi seni bizantini.

In pieno giorno
Sempre à qualche passo indietro
Proprio la morte
La scacci con lo sguardo
le conti la pazienza
Bruciano I giorni di notte.

La memoria della poesia

È si ci sono in un paradiso quasi paralelo
L-antimateria trascende l-abisso
La sostanza ride rispecchiando la nudita
Nella sofferenza della materia fiorece la chimera
Scaturendo quasi qualcosa di inumano
Ci sogna di più la poesia
Tramite un sublime senza schermo
L'essere tagliato aspira al tre
Astrale pugnaleto e tatuato di chimere
La memoria dei poeti arriva agli dei
Ed essi la chiamano Resurrenzio

La febra dei papaveri rossi

La tenerezza del sole verso sera.
I papaveri appena essendosi lì fa rabbrivire –
Dormono pianure
Protette nel fremito di tutto
E dal cielo profondo sorgono
Volti, raffigurati in dolci silanzi
Verso la luce che li spera.

Continuo diventare

Niente di tragico niente di felice
Uno stato in continuo diventare
Al di sopra e al di sotto la Parola
Un torcere nell'eterno mutamento
Ci sono per mirare esprimere sottomettere/
Il gioco delle Aure per fare
Ci sono se ci sono per fare/ scorrere l'esistenza -
Insieme brucia la carne/ ed il pensiero

Il Poeta

Io sono una fonte melodiosa, /
Sostanza di risonanza spigo della luce/
io sono la notte di ogni giorno/
la tua arma che canta sono/.
L'attimo quanto una note .../
Landa l'eco/ Coltello meandro ostia pane.

Il grande cambiamento

Proprio adesso si rivela
(Gran virada gran cambiamento
Die grose Wanadlung)
Il grande cambiamento
Scorre la luce in sé stessa
Tu sei quello che stai cercando
Tu diventi quello che è
Seme che fiorisce frutto. Nella grande,
Immortale storia

Elisabeta Bogăţan

Pascale

Dieu est redevenu pluriel?

Fragmenté comme des fractals
En aval de dieux
Les couleurs de l'arc-en-ciel dans les écailles des idées
Sautent comme les truites suicidées aux cascades
Et je sens les fissures de mon aura pulsant
Comme le piétinement des agneaux
Dans les cimetières sponsorisés par les
Bouchers.

L'Homme

Te voilà, tu meurs ici
Comme nulle part
Tu meurs chaque jour inséminateur
Pulsation ignorante de
Sa propre centrifugation
Quotidien inséminateur
Dans le labourage d'autrui
Récolté par autre personne
En vivant les autres
En mourant directement proportionnellement
Les autres

De l'orgasme au rut et au baiser
Entre l'utérus et le pis
Te voilà, homme,

Une fois né
Tu as déjà été
Séparé
Réveillé vers le monde
Dans le monde
Tu es déjà
Sé-pa-ré !
Un adieu et je n'ai pas de mots

Un adieu et le pont cabré
Comme le diaphragme de G. Rauzier
Et en quelque sorte sur la constante
De l'autel au nourrisson de la Montagne Moriah

Te voilà ici comme si tu avais été
Inventé
Comme si tu avais été soumis
À des corrections cycliques
Le cerveau glacé
Multiple à éternelle
Nostalgie de la mort de soi
Et chaque crépuscule compté
Sera le matin de l'Unique Dimanche
divin
te voilà tu meurs ta mort
par cela que la Vie-même tue
la création est sacrifiée dans l'Oeuvre
homme, la mort même maintenant
travaille
transcende
comme la pomme dans le ver
ou Qui ?
Gematria de l'amore

**Le biologue intérieur
à Santiago Montobbio**

Il te détermine
Par le jeu des conflits
Il sait ce que tu apprends
Il travaille aux filtres
Des rêves
Il sépare le réel du néant
Il sait quand il échapera
Lui, captif seulement de soi-même
Au-dessus du bien et du mal
Alter-ego de l'égo
Le sommet pointu de la Trinité
Il ne peut pas être détruit
Ton ami d'une mort
Le jumeau invisible
Le biologue intérieur
Sept sacré des chakras
Lui, il est la loi

Mariana Zavati Gardner

Grail with a Sacred Worm

The worm should be forgiven
inside the sweet apple!

Like the word
or a mouth to mouth kiss,
it becomes altar between the knees
in the evening...A pulsating baby
like a verb in icons...

In the Hermenia of a short poem
with the palm asleep
- a grapheme

By what magic I can call You, Holy Ghost!
The nectar pulsates blind, waiting to be extracted;
The Light of Transparency flies
and life assumes it TO BE solar!

Its inter-wing is reborn
In Spring another apple blossom
will offer the kiss of the rebirth
Suckling at the sap of knowledge
I refill this strange void,

Grail from Heaven...

You, a worm as white as the kernel!

Sarcophagus,

You are the chrysalis that searches for its body
like the de-sugared soul

A DOUA ALUNGARE

from the hive
precedes the sacred spheres
in stellar buzzing,
to fly away my thoughts in the chakra of mysteries...
Hieratic epitaph
Of the evening flower
my sister bee
writes it in its dance...
(miasma is a phenomenon,
orgasm for the ladder...)
I bear and I burn tomorrow's blossom
Like an apple in a worm
This dual rebirth hurts in song.
I take a bite from the fruit
and I leave a bite for you
from the other half
where death is already dying...
You see a fruit with worm
is sacred inside
my Book.

Romanian Aphorisms **Aforisme române**

To the Fair Lady of The Sonnets
There, where nirvana
illusions
cannot bear to listen to
the deaf,
there, not even the blind echo
of the utopian exegesis,
tenebrous of genesis
pretending to be the divine
of the anamnesis
is able to do its good in secret,
and sincerely put evil at the front
to defend your life
eternally...
The splendour

of Knowledge
a puppet,
and not sided
by hallucinations...
as Life loses in its

Assumption

To Roland Barthes

through prayer
you lose the fear of being
but through learning
you can learn...
And the System
Cultivates the impetus
Even further...
Become the disciple!
The celestial Book
Is inside the rustling of the forest:
Grain that distributes
The rumour of the un-dead
divine empathy,
you live not only in your life
but in thousands
of other lives that had been
and that will be!
Be the one you are
Sacerdotal of
Neo-barbarism
Remember
That all roads
Belong to the return...
The swarm of bees know:
that the rose
is not important
but its Perfume.

Religion

The celestial seeds
of the gods
are germinating
from all the alters

Steps of Fire

innocence
exuberance
patience
forget ness
of being
then the Memory
that eludes
via a spiral
withdrawal.

Damned Daimon

I have cultivated these strange words
Relics of the old parables
As the nocturnal English rose
Torn from rosa canina
To be found by the light
What do you care woman-fragrance
For the victim killed at the cross roads
Empathy of the flight through tearing
Longing
Of myself from the past into the future
Impregnating you, so that I may die
Impregnating you, so that I may die

The Poet

I am a melodious source
Substance of resonance, ear of light
I am everyday night
I am the strings you play
The moment as long as the night...The wave
The knife, the meander of the Eucharist bread

Aphoria

I am so lonely
Like, for instance,
that old ring
lost somewhere.

*

She has a writing
With pearls
under each phrase
there is a wound once provoked
by a grain of sand.

*

The art of the metaphor
is like that of a peasant woman
who embroiders
a flower
on a chemise burnt
by a cigarette...

*

To learn to die
Bearably -
Forgive yourself.

*

With each of our loved ones -
who die, they die with life within,
part of which is left behind -
we die as well.

A DOUA ALUNGARE

This is another price of love
as a condition.

*

The world is
that part seen
of the invisible worlds.

*

As a finite rational
being
you cannot conceive
The Infinite
Would be unbearable -
That is your good fortune.

*

With such
 fervour
be surprised that they have not
yet sacrificed
Dracula himself!

*

The shadow of the individual who is chased
runs faster
than the wind.

*

Not callousness
but bad feeling.
Not servitude
but servility.

*

To obsessively love
and not be reciprocated
is energetic vampirism.

*

Poetry is the shadow
of words.
The dream,
 is the shadow of the real.

Un clasic romantic german Traducere de Eugen Evu

Holderlin

Mijlocul vieții

Cu galbene flori
și împovărat de rugii sălbateci
se dăruie spre apa lacului țărmlu
iar voi, zvelte lebede,
și amețite de săruturi
capul vi-l botezați
în sacra undă clară

Încotro voi merge?
Unde afla-voi,
în iarna mea înfloririle? Unde
flama luminei
și a pământului umbră?
Împietrite rămân
tăcutele și reci zidiri; în vântoase
se zbat stindarde.

Coapte sunt, în foc înmuiate...

Coapte sunt, în foc pârguite și împodobite
roadele pe ale gliei cântare; și este o lege
ca toate să treacă aidoma șerpilor,
profetic visătoare,
pe celeste coline. Purtate
se cer toate ca o povară
de ruguri pe umeri.
dar înrăite-s cărările. Nedrepte, adică,
și- asemenea turmei de cai
unele-ntr-altele se duc prinse lucrurile
ca-n ale pământului antice legi.

A DOUA ALUNGARE

Dar etern Dorul ne cheamă
spre cele dintotdeauna libere
că duse toate se vor.

Însă necesar ne e crezul
înainte de a privi în urmă, însă
nu vrem. Veniți, hai să ne mai lăsăm
legănați
ca pe jucăușa luntre a lacului!

Fragment (un semn suntem noi)

Un semn suntem noi, de neînțeles
nedureros și aproape că am uitat
printre străini limba.
Însă dacă se iscă o rumoare deasupra
oamenilor
la care cerul și luna se agită cu putere,
atunci și marea vorbește și râurile
își caută vadul. Negreșit
există Unul. Acesta poate zilnic să schimbe
nici de lege n-are trebuință. Și frunze
Foșnesc și stejarii răsuflă atunci lângă piscuri.
Nici cei din ceruri nu pot orice. Ci mai grabnic
ajung muritorii la prăpastie.
Așadar cu aceasta își schimbă cerul noimele.
E lung Timpul, dar
ceea ce-i adevărat se-ntâmplă.

Dănuț Grădinaru

(Italia)

Mantra

Tre sorelle luci
nell'orizzonte
mi hanno benedetto con fiori
da un lato all'altro
la follia salta
tellurica sotto scalpelo
trillo din trilucente!
bruciare vergine
bene-male urbiaco
insieme
euphorion
perdita di sè
sciame d'api
attraverso spezie pure
di torbidi colori
falciando aure

Il Poeta

Io sono una fonte melodiosa, / Sostanza di risonanza spigo
della luce/ io sono la notte di ogni giorno/ la tua arma che canta
sono/. L'attimo quanto una note .../ Landa l'eco/ Coltello meandro
ostia pane.

Eres

Più giù dal paradiso
È un sentiero spinoso
Di coltello che penetra l'osso
Contorto e strappato
Meandro e rotto
Di tradimenti santificato
Là nel sogno dell'uomo
Spiralato genomo
Serpente-aquila-albero
Sacro inginocchiato
Se stesso profanato
Gemello spaccato
Bell'uomo ubriacabile
Deità seminabile
Di notte illuminabile
Di giorno usbergato
In logos crollato
Serpente deità glifico tagliato.

Il grande cambiamento

Proprio adesso si rivela
(Gran virada gran cambiamento
Die grose Wanadlung)
Il grande cambiamento
Scorre la luce in sé stessa

Tu sei quello che stai cercando
Tu diventi quello che è
Seme che fiorisce frutto. Nella grande,
Immortale storia.

Blitzende fenster

Aus de rumanischen von Maggie C. Schlesak

Nimm mir alles

Nimm mir aless! Mir gehort doch Nichts
Was ich bekennen wil verbirgt sich
Und der wird springt weiter durth verlust
Erhoht ist der gedanke wo ihn der tod
Nicht sieht
Er gibt zuruck um zu erhalnet
Und unsere graber sind wie ungelesene
bucher
Som kommt der wind der kusst sie und
Streichet weiter
Leer ist name. Und die aura ist
geloscht
Geschreiben war er nie der Kommende
Die trennung nichts als rauch des pffers
Im anderswo steigt noch das licht
Einandere wahlte und bleibt
Tief unter dem gedachtnis regt sich gott
Hat hunger nach sich selbst

Die treppen nac oben

Die du mit dem blick errichtetst
Mit der stirn stutzt und sie stutzten dich
Die adlertreppen des herzens
Die efeutreppen, die alte mauer
stutzend

mit zerspaltener aura die jenseits
die milde fürs lebendige
für den tragenden leib, sieht

die heiligen worten
um manchmal, was einst
das paradisi sein wird,
zu erblicken

Das Efeu

Das efeu das schreibt
Das efeu das über mauer
Springt, schlank
welch
hoher blick!

Das efeu das weis
Das krallenefeu
Sich selbst gefangen
Lenede welle
Es wurde um zu fliegen
Kriechen.

Mandala

Ein Wellengang der Menschen
Zwischen Berg und Tal-
Die, die den Liebesruf vom Gebirge sahen
Vermehrende Hochzeit unter dem
Gottesgesetz.
Das Weite ist nah und das Weite ist hier
Nur der Schatten ist wie ein Tor ins Gras gefallen
Von Zeit schwindet alles: schau hin wie die
Kosmische Sonne
Ein Gluhwurmchen
Kusst .

Das zweite exil

(fragment)

im Exil erdulden wir unsere Sunden immer noch
(jedoch nicht unter den Menschen- sondern zwischen
den Sonnen und Gestirn)
um uns das sacrale Werk die Frucht als
demutiugen Kuss
wieder zu bringen -
in der winterlichen Vermahlung der
Blauen Blum.

Das dritte exil

„Ich liebe die Poesie als Rettung
die Aufopferrung verlangt“
Kore Magdalena Magie
Wunsche des Kindes in uns
Gedachtnis das uns ewiglich durchflutet
Vibriieren und syntonie
Doch-diese Geschenke
Konen sich

Durch die Weisheit
Zurück ziehen!
Die Erlösung gleicht ihnen
Die profane Göttin nimmt die Idee
Wieder zurück
Eifersüchtig auf die graziose
Und gebarende Tugend
Die Seele Teil des Himmerleichts
Soll nicht am alten
Hass ersitken ...

Geschenk

Dahingleitendes Blatt gefallenen Wind
Gebracht und nicht verloren
Intakte Blattlinien subtil wie ein Voges skelett
Das einmal in einer Baumkrone traumte
Das von mir gekusste Blatt erschauert
Auf der Hand
Ich antworte ihm -
Der Wind ist freundschaftlich
Erwacht plotzlich
es ist morgens und im Gedanken
verstecke ich mich

Ein besonderer name

Das Licht meines Hauses ist ohne Wände
Von Buch zu Buch - Dach der Welt
Diesseits der Worte sesshaft
In der goldenen Aura
Ich schliesse die Augen um zu sehen
Unsere Gäste kommen anzwischen
Ihnen ist die Zeit schon
Lange verschwunden
Einige sind noch nicht auf
Der Erde
Einige traumen noch

Irgend wo sind wir alle gezahlt
Es ist ein besonderer Name
So bald alles vollendet ist
Fliegt mein Haus weg .

Deus ludens

Fur fraulein Silke Leuhen
In den Fangen der Zeit
Wir sind Fragmente der Welt
In jeden reflektiert das Ganze
Weesichert die grosse Rotation -

Mein Gehirn ist ein magischer Kristall
Der geistige Blitze belebt
Aus Milliarden von
Leuchtpunkten
Die junge Sonne von
Morgen wieder.

Romantischer wald (Sakramenten)

im romanischen Winter
ist mein Haus
mit deinen raschenden Briefen gefüllt
aus der Zukunft entblattet sich der Wald
am Wagner vibrieren Knie und Stirn

Schwelle der Kirche - Stein mit dem Gesicht zum
Himmel mein Haus mit den Fenstern um
Innernaum
Erhält sich in rauschenden Sakramentern
Goldene Luft aus dem
Novaliswald
Die Donau erreicht den Stirnmeridian
Und mündet dreifach in der Matrize

A DOUA ALUNGARE

Von Europa: die Landkarte des alten
Himmels ist intakt
Herformig in Rumanein
Transilvanien ist das Hirn.

BOZANSKO NADAHNUCE

Pervala-traducere în limba croată de
Nada Pomper - Zagreb și Munchen

IZBOR IZ POEZIJE

JEKA ECHO

Gledam te,
Da te sem sit nagledam
Ti rasipas sjajne visebonje
rijeci
kao ogromne vijence cvijeca
o Boze, kakva zasljeplujuca ljepota,
kazem sam sebi.

Zasto ja nisam un stanju,
Zasto ja moram neumorno

pod naborima kore
trazit rijeci koje daju svejto
i brusiti ih
dok zrak postane neprovidan,
okruzen s toliko zamagljena brusenja
zasto?

Zanesen promatram se u ogledalu
I predocujem si ruho u ghirladama
Od nikad procitanih rijeci
Dotle dok me udarci ure sa zida
Koji me inace ne brinu
Bude.

Dosta je igre.
Tko ce završiti troje djelo
I brusiti rijec
Ake ne ti, a tko onda
Ipak
Gdje sam li to vec cuo
Mogao bih se zakleti,
Da sam li to vec cuo
Mogao bih se zakleti,
Da sam vec to jednom cuo.

U SVIJETU In Der Welt

Skriven u svijetu, u svijetu
Onda, kada voda tece.
Beskrajni meridijani
Zanose pogled ociju vise
Nego lijepa malaksalost
Kroz koju juri lijet,
Gospode, tko pokrece noc
Kroz koju idem s rukom u ruci?
Euridika mi daje u nasljedstvo
Haljunu od samih krila.

STEPENICE PREAM GORE

Die Treppen nach Oben

Stepenice prema gore
Stepenice koje ti pogledom dizes
Celorm podupires
I koje tebe snaze
Stepenice scra orla
Stepenice brsljana
Koje stari zidovi nose
S nazubljenom aurum -
Koje s One strane gledaju
Blagost za snagu
Da tijelo nosi
I koje svete rijeci, ponekad,
Bit ce da to raj, ugedaju.

BRSLJAN

DAS EFFEU

Brsljan koji zna
Brsljan sto preko zida skace, tanak,
Kakav visoki pogled!

Brsljan koji zna
Da kandze brslana
Samog sebe love
Grmeci val, on
Da bi pobjegao,
Puze.

BOZANSKO NADAHNUCE

EMPATIA DIVINA

Nitko ne kreira-mi stvaramo odmah
Mi ne ponavljamo,
Nego smo na pocetku nastajana.

Bozansko se ne ponavlja.
Ipak on bibirira
Ja ga ljubim, dah Bozji -
Obnazenje kristala
Kao trasnfigurativno
sjecanje
zelja Boga snijezi na beskrajne strane-
ruke padaju, da ih podignem
moje sestre –snijezene- smjesi se pod
zvomina.

TAJNA GEHEIMNIS

Jesi li savršeni vrtljar
Ciji cvjetovi pjevaju
Presko vodenastog tkiva,
Jesi li ti jedini zivac
U lebdecoj
Kugli?
Cudo hrani
Kaziprst.

POKLON GESCHENK

Umiruci list, otrgnut,
donesen
i neizgubljen
ocuvane linije lista, krhe kao pticji skelet,
koji je jednoc u krosnji sanjao
poljubljen list od mene
najezi se u ruci
ja mu odgovorih:
vjetar se prijateljski budi
iznenada svanucem
i ja se u mislima sakrih.

SLIKE S BRANCUSIOM BHILDER MIT BRANCUSIA

Kako se gledamo u vratima
Poljuca, toplog od
Suncokreta,

Polako u zakasnejelom nizu
Zureci preko Nikad lijepe slike
Ovdje zivi on u kamenu, tiho
Vracen domu u zvom obliku
I bez bola
Drscuci spol, gorko nijemi
Cvijet,
Gledamo te danima, ti
Pupilo, celo i poljubac raskola?
Gle
Trazim te,
Kada ces biti vani.

DJETINJSTVO KINDHEIT

Izgubljeni raj, djetinjstvo
Probudeno u vrijeme misli
Na celu mojem kao
Sjena ptice u liteju.

Izgubljeni raj, djetinjstvo
Snivano od najranije dobi
Svemirsko carstvo
Nebo kao zalobna suza.

Gospode! Najzivotvorniji zivot
Zapisao nas je peludu cijeta.
Izgubljeni raj, djetinjstvo,
Nikada,
Nekad ...

Mariana Zavati Gardner

TEANDRA

The poet's flame has three points
The one above, which enters the first into heaven,
Then the one of the heart; the sisters of light
Are of the temples, two.

 Summer rocks the worlds
And decants the miracle.

Light, Wound of Sight

Through the high grasses, under the forests
Of the psycho storms, far into words,
In the rainy lands of
A vague longing of nobody – that is
In the rare and splendid hours of watching
And the patience that's given to man
From the above, from heavens
Jumps like the garland of a coloured fire
Being of unuttered beauty
And from wings that don't burn in the fire
Is bestowed to us, on the threshold of love,
The illumination, pronouncing our name.
Vouching, again and again, the first ones ordered
From before words
From the high sound of the Primordial
We refill from the wound of the Sight

A DOUA ALUNGARE

LOTHUS

Another thousand poets at the same time as me
The same moment, in the same state
Everywhere in the world, separate, they write
The same earth quivers in a unique flower

SOMEHOW-THE VIRTUALITY

Somehow I was in that field of flax I
And equal in the spherical interior of the text
In the somehow virtual semantic
Of the primordial
Sacred recessive illo tempore
I was already as I came back and in a hurry the gathering
Was justifying the meaning of the divine, and the bereavement
A feeling, between somehow virtual worlds
Inter-sewing my outfit with the being
Somehow virtual like paleness under the star
It re-gulps its over-clear part
In order to confirm
That it becomes
Blue
 At the height
 Of the Light

HYMN TO DAYLIGHT

to Raluca Elena Weber

Had I been tragically left the last one
Behind, to confirm those that the great way
It begins and it continues
And from somewhere from the un-uttering of the word
I would continue to be for a solitary god

EUGEN EVU

From white signs, which clear looks
Draw near and sacredly re-fill with matter
 And the ancient map of the sky
Of my ancestors
As if I were to preserve it with the old manure
If like the one that was first
 Put together with the plasma and the echo
 After the rebirths and the tribulations,
which have been left unsaid
 But above us there is the light
of the creation of those
 And the phantasm inside
And if it were not but it would be retold
 Even between to become and to accede, like
A work,
I know that the light from night into day
Is offered into us forever, as sun.

TOWN IN DIFFICULTY

Not the abstract one, the archives' town
But the one in agony, in which there is the time
Of cherries, of strawberries and of attacks.
I am not allowed to die out of my own will.
Between the flames of this abstraction,
Between the good one and the one still evil
I am not allowed to accuse, but to sing,
 To suffer, to become.
But not the abstract one, the real, the man,
The transient, in permanent transition.
But not from the earth, but not from the people,
: The one who knows to die more, singing
To daily die, to justify the sense
For always someone to sacrifice
It has landed, like a key of the skies – of the
 Light,
One day we shall live. We shall see. We shall marvel

A DOUA ALUNGARE

Dusty gardens.
 With our
 Flowering.
Amongst patience and cold and hunger
Only the soul isn't mine
Or yours
And in its strange thin horizon,
God finds a threshold.

FALLEN ARTS

The arts, which hold the real in suspense
The worming arts of the exotic ridiculous
Concepts that self-devour themselves and in a sacred
continuum
Each god is a mercenary, a cannibal.
The rustling of the young, willing death:
Of the elite's insomnias.
In suicidarium.

WORLDS-IN-WORLDS-EVERYWHERE

Worlds in worlds everywhere
Static snapshot
Somewhere death
Is divinity of self-desire
Hungry the non-being got galaxies into rhythm
The splendour of the legions with infinite hierarchies
The rustle of the tachyons around the Vibrate Source
...aureole, which sings in the estuary of the Aorta
the bud of logos in mourning – you, poetry.

POETRY

The delirium of a god's frustration
Round-around the one named Super I
Semantic halo, ship wake of evolution
Who separates darkness from lightening.

SYMPTOM OR NATURE'S SUFFERING

I have nowhere to stop
I feel a certain dizziness of the time
But not of my life's time
Which is somehow, fall-out and dust.
Fall-out and dust.
A state of greediness of which running
The counted years I hurried with the young ones.
A state of something else
Of olden times, of former days-
A state that cannot stand me
Somehow guilty, it is asking back for
What I have been wearing on loan.. I feel now a strange
Phenomenon of rejection
Of nature, which has suffered
From the flash which has yielded fruit and
 Would return to stone. In myth...
As light is the part above
And darkness below supports it
A divine hunger surrounds me
 From everywhere.

ETHNIC

Somehow you will have a Romanian death.
You die in the language you learnt to speak
You die dreamt before and dreamt again

A DOUA ALUNGARE

Only the head aches. Death will translate you
Every seed is potentially a world.
Who will be born of your birth
And will extract that which it gave you on loan?
Who never forgives, does not perish
And your life, your hundredfold death through
Destructive Knowledge
Demand you to inexorably return them

LAMENTO MISERABILIS

The villages in the mountains deserted by people
Like the fortresses of the old gods in past times
In this agony, there is a punishment,
Which is forever paid by the faithful
Under grass waiting for the Last Judgement
But time measures other rhythms, other wonders,
Cohorts of dead amongst the roots
Weaker and weaker
They are smoothed by the time below
And the blind memory of the soil
And the fallen argil is not the one of
Sanctuaries, not the one from poor alters...
Like the villages, and the towns
Which were fed yesterday from the bread of happiness
And the water of patience
Now they have fallen to spite and abandonment
Half of us have become soil again
Our sons will go to foreign
Heavens
And the devastated districts are sad ghettos
We are the punished tolerated ones
At the caved in walls of history
Which is not ours.

TO KNOW

Savoir! I cried and I gave the breeze a name
Which one rises from oneself, dies from one. As if it had never
been.

I was above the waters like a source of treason.

Savoir! I made the leap over the waterfall
Suddenly understanding: the image flows –
And Lord is the sight. Therefore the Law.

THE SUSPENDED STAIRCASE

Like a gradual cyclic cosmic orgasm
Life is a prelude with erogenous features
Until death has rolled its eyes
And has resorbed its non-antic seed.
Strange is only the staircase without an end
The suspended staircase waving between the gods and us
Either they had promised or they had run away from other
gods
Either, meanwhile, they died or they forgot
Name and destination
All of a sudden, with their superior death.
It is left to ourselves to become
And to find their ash pyres further into heavens
In cryogenic urns
Which to repatriate and remember
In a Christian manner
In the name of a Law, which gives birth and makes death
The snail shells and the galaxies.

A DOUA ALUNGARE

SOMEWHERE

Where poets flourish there is too much suffering
Where the homeland hides in anxious piety
Where those who keep quiet make vice out of the virtue of
patience
Where fear works worm of the pale crystals
Where the spirit throws the books on the roof of power
And the suffering of not loving gives birth to fratricides
monsters
Where consequence is called stigma and history is delirious
Where the dystrophic democracy justifies euthanasia
Where under bells the ragged dogma snows the soot of error
And the Sadducee continue their march in the ruins of the
temple
Where to go mad is normality
And poetry was born in exile as a last confirmation of the
Messiah
There, in the ubiquity of the divine, in the memory of the other
Time
I caught sight of the gardens ready for the wedding

I shall retire in the suffering of knowledge, homeland
Wherever I shall be, you become, the map of your sky which
in us is pulsating
Everywhere is at home
Only our books will remain for a while
Like shadows of birds on the foreheads risen up.

Marilena Rodica Chiretu

GIARDINI SEMANTICHE

La poesia come anima

E sbocciato con imprudenza
il piccolo melo roseo selvaggio e
la ostilenevischia lo ucise
Così sa è non ha parole
Per raccontare la nostra anima
tral'inverno ed il mondo di sogni.

Il nido del serpente

Per poter distinguere
Nel buio scrivo
Quello che non s'impara è vivo.

(Nessuno mi ha insegnato
di leggere il nido del serpente,
ma l'ho letto).

A DOUA ALUNGARE

Ho sillabato l'infanzia
Del cielo
Sull'albero in sù
dalle radici
I sospesi nidi.
per arrivare da l'altra parte
così come tramite volo non imparato,
ma saputo
si è tornato nella canzone eterna
l'uccello del paradiso
inutilmente qualcuno mette
trappole
con la sua vita, con il trascinarsi della conoscenza
Quello che non s'impara è vivo
Per poter distinguere
mi ricordo
(io ho letto il nido del serpente
io ho caduto il volo
il cielo l'ho sa).

Mysterium tremendum

il fervore di essere nel paesaggio come parte
ed ugualmente, luce che contempla.
Somma delle vibrazioni che si abbracciano
Ondata stanata è rivenendo sinfonicamente
Per esprimerlo tra l'amore.

Taumatargos

Nella beatitudine, dove la cercata assetata
Trova il suo sciame cresciuto del ruscello.
Io stesso, nella moltiplicazione insaziabile
Ridevenendo mano mano che di nuovo mi perdo
e portato nell'estasi; intravvedo dell'Eterno
Inefabile che mi offre il Chiaro dell'Origine
Ne paura, ne misterio, ne fascino.
Ma Gioia di esistere diventando

In sintonia con Tao

a te, corpo offero, portatore passeggero del mio
Occorre di restituirti pia riconoscenza.

Ceramica sacra, nella quale troppo doloroso
sono stato bruciato.

Per vedere la Luce, essendosi.

I desideri che spezzano e si autodistruggono

Con inferma cenere-le parole, fine polvere

Di oro alla Luce, che sopravvive solamente tra

La desstruzione

Tra i salti, come le casche di acqua

Nell'interno della stana memoria.

Tra nevisci e febbri, insieme

Sottile tra le limiti, quasi perso;

In Assunzione, per essere quello che sei tu –

Triomfare nel colmo della perdita.

Dalle strutture fessurate; le tue sofferenze

Mi ho le assunto; senza pietà, ti ho esposto

per

alzarti

Perche lì, dove la parola è il Fiore

Della Divinità

Che diventasse di nuovo Essere, salvato dal pericolo
della morte

Vaso profondo, bruciato dalla bocca dell'abisso

Sei rimasto intatta, tra la Sostanza Sognata

do alla Divinità l'offerta

Ultimo fumo del sacrificio. Istantaneamente passero

Tra il bacio di Quello:

Nella dimensione che sempre diventa.

Il Triangolo della Trinità canta in armonia

E l'imponderabile occhio mi scrutta

Dalla luce del suo sguardo:

Capisco il segno della riconoscenza del figlio.

Calmo, nell'ascesa che lentamente mi divide
Fino quando mi abbraccierei
DIVORANDOMI.

Ludens

Maria Teresa
Senti il numero del mio nome?
Molto tempo fà ti ho incontrato in un verso
Subito l'ho cancellato, cammino, dala sue traccia camminato.
Non altre cose, ma ogni giorno, questo splendore di morire un
Addio come metafora sboccio
Non il Se, ma la Se, non la luce
Il fecondo desiderio, a se sacra colpa.

Rare volte

Rare volte ho interpretato (ed abbastanza bene)
La mia parte di me stesso ugualmente chi
L'altro gemello, gemela con Se
L'affettuoso femminile; La Se in senza vergogna.

In pieno giorno

Sempre a qualche passo indietro
Proprio la morte
La scacci con lo sguardo
le conti la pazienza
Bruciano I giorni
di notte.

Nicola Rampin
Italia

Eventualmente ...

Cellule nell'intensiva
Oscurita ...

1.
...guardai l'autiodidatta
Nella ricerca del senso
Della retta via
Fra l'impero e il fiume
Alla deriva...
2.
...si parlava di politica
E si proseguiva con strategie commerciali,
Tassi d'interesere, mutui, investimenti...
Cercavo un maledetto spunto d'intervento , uno
Fra tante parole la parola, ma venivo ignorato
Che nella sala
Diventavano un enorme frastuono,
Un'arma che fracassava il cervello,
Allora a quel punto
Decisivi dio alzarmi dalla comoda

A DOUA ALUNGARE

Poltroncina ed andarmene
A casa.
Li, nel alzarmi mi ubriacai
E decisi di scrivere, scrivere, scrivere
Di tutto cio che veramente counta...
La vita,
L'amore
E sfogai
La rabbia!
...quali spine potranno mai
Divente rose nel paradisiaco
Spazio temporale ?
...solo un disturbato pensioero,
O righe di parole?
Il papiro di Siracusa
Dopo il mio pianto
Sara inzuppato di forza travolgente?
Opure temporale di vita!
...appari dopo un timido sole
Cieco mio destino
Dove farai ripostare le spoglie ?

Celule în intensiva Obscuritate...

1.
...m-am uitat autodidact
În cercetarea sensului
Din drumul drept
Între imperiul și râul
În derivă...
2.
...se vorbea despre politică
Și se continua cu strategii comerciale
Dobânzi, împrumuturi, investiții...
Căutam o blestemată tentativă de intervenție, una
Între multe cuvinte cuvântul, dar eram ignorat

Că în sală
Deveneau un enorm vacarm,
O armă care lezează creierul,
Atunci în acel moment
Am decis să mă ridic din comodul
Fotoliu și să plec
Acasă.
Acolo, în ridicare m-am entuziasmat
Și am decis să scriu, să scriu, să scriu
Despre toate cele care cu adevărat contează...
Viața,
Dragostea
Și mi-am descărcat
Supărarea!
...care spini vor putea vreodată
Să devină trandafiri în paradisiacul
Spațiu temporal?
...doar un gând distorbit,
Sau rânduri de cuvinte?
Papirusul din Siracusa
După plânsetul meu
Va fi îmbibat de forță năvalnică?
Sau furtuna vieții!

...apare după un soare timid
Orb destinul meu
Unde vei așeza hainele?

**Versione rumena di Eugen Evu e di
Elena Daniela Sgondea**

Elena Sgondea - Eugen Evu
traduc o mare poetesă italiancă de azi

Maria TERESA LIUZZO
Dr. Honoris Causa - U.S.A.
Floare de nu mă uita – Miosotide

Tu ești versul

care mă stăpânește, tu, poezie,
iubit secretul meu,
ce porți numele meu
inima mea în gură pentru a le face
aceeași substanță a ta, pentru ca
niciodată să nu dispară să nu se piardă
departe de rezidența sa.
Și mă ajungi
minune neașteptată,
deja uitată și în iarna mea erupi,
migdal în floare tăiat în apus
să-mi indice arcul
tăcut al lunii, care tace
exaltând splendoarea sa.
Iar, apoi, ești noapte
și pe furiș, în mine urci,
scufunzi în mine scepstrul
și inima se luminează de stele.

Fă-mă din nou mama versurilor libere
ce au pentru sine orice splendoare,
sided înăuntrul cochiliei,
și nu mamă vitregă care să împrăstie întunericul morții.
Lasă-mă să intru în pielea ta
fă ca orice limb să devină al meu,
și din orice parte a mea tu să îmi fii spațiul,
unica sferă a universului meu.

Mai mult decât spada emoția se adâncește
în sângele înfierbântat mai tare ca mustul
mai puțin crud decât drama vieții.
Dar dacă mă mângâi ca o margaretă,
petală după petală, cercetând,
adăugând galbenului ocrul inimii sale,
dacă-mi fixezi în tatuaj lila în violet
dezleg din nou haina mea de umbră.
Vino în mine, nu amăgi așteptarea.

Doar de tine e copleșită așteptarea mea
când te aștept și mă îmbrac de întuneric.
Inima este placată
dacă inima ta este pe gura nudă,
dacă visul se unește izvorului.
Înspre corpul meu în pupilele tale
copleșite de umbre, și dorința mea
mâinilor tale încredințez,
pentru că tu o faci plasmă
și mi-o redai în pasiune și sânge.
În această iarnă, dragostea
ne unește într-o îmbrățișare
amestecă respirațiile noastre
și face culcuș corpurilor noastre.
E timpul tinereții noastre,
un fragment de etern,
care pentru tine mă face să mă întorc
în multiplele limfe ale vieții.
Te simt că te întorci,

un cânt de ape mă pătrunde
vârtejuri de extaz ating, cerul
este o ploaie de stele în camera asta...

Uneori mă gândesc ce vei face
când voi întreprinde
lungul drum
înspre orașul mut,
când mă voi plimba nevăzută
pe câmpiile tăcerii,
ce vor face ceilalți
când voi fi amintire
imagine decolorată, dacă tu și ei
vă veți aminti chipul meu
și dacă de astă dată vor răsuna
în camerele goale de mine cuvintele mele.
Voi fi poate mai vie
și mai prezentă atunci,
când voi fi fotoliul gol,
patul intact, mușcatele
fără îngrijirea mâinilor mele
și foile albe, stiloul
fără scriere. Mă vei avea, mă veți avea
în umbra imaginată, de mine
ce va aluneca pe pereți. Dar acum
dă-mi căldura corpului tău,
dă-mi vocea dragostei tale...

Ilona Kun Kriza

SZENTHÁROMSÁG TEANDRA

Három ágú a költő lángja:

A csúcs, mely égre tör

A szív. Fény hűgai,

Halántékaimé, kettő. Lelki őr.

A tűzhely fényeket ringat

S csodákat dudorász.

TAVASZI JELENÉS

Tévhitben éltem, azt hittem szeretnek

Túl későn létezem, öreg, agg eretnek!

Félrevezettettem, oltárt készítettem,

Sebbel teli öreg idegenné lettem.

Szavakból a hegyet oltárkömmé tettem,

Sziszifuszi munka az egész életem.

Szerteszét háború, idegenek játsszák,

Valami falcs képről hullnak a maskarák.

Örlő szerelemben, -tán nem is volt enyém-

(Túl késő minden már életemnek egén)...

A DOUA ALUNGARE

Az értelmes lélek holtan sem ejt könnyet,
Barlangjába rejti az utolsó könnyvet.

URAM, VISSZAADOM A TÖRÖTT HARANGOT

Kik világra hoztak, mind elmentek.
A kapzsi sötétséget mindig lebírkóztam,
Bennem gyökeret sosem vert.
Úgy égtem el, mint gyertya,
Szent dajkák oldozása védett. Szegénykék!
Virágzó erdő adta a tudást
Megnevezhetetlen puszta szerelemben
Hol néha el-eltévelyedtem, jelek híján.
Ravasz istenségek el nem bódítanak.
Szívem fuvoláz lassan, hegyi patak víz
Napfényes völgyeken.
Csalogánydal nevelt égi kapuban
S a sűrű magasságban
Megüljük fentről kijelölt fészkeinken.

VALAHOGY

Ott voltam a virágzó lenmezőben
az írás rejtett zezugaiban,
a szent időben
s magamhoz tértem,
a gyűjtés, aratás máris késő.
Két világ között
ruhám lényemmel összeszövik
Ssátlátszó, sápadt
fényugarokban
bizonygatom, hogy
Eljő
És bebizonyosodik
A Kék
Magasságos
Világosság

HULLÓ MŰVÉSZETEK

A valóságot tartó művészet
Felboncolt, átszúrt, gennyes,
Kukacrágta, magát emésztő
Ki-kinek saját meccénása, kannibál.
Halk, haláli nesz,
Vágyódó ifjú,
Elitek álmatlansága.
In suicidarium.

LÓTUSZ

Ezer más költő velem egyidőben
Ugyanebben az állapotban a világban
A föld minden táján szétszórva ír
S megrezzen a föld ugyanabban a virág

ÁHITATOS HANGJÁTÉK

Jelek, jelek
Mít jelentenek-
Menetre menve,
Életet mentve,
Halált szememre,
Jelek, jelek
Fakeresztemre-

Tövis és máglya,
Kín megtalálja
Nem fényre, rügyre
Sem szőlőfürtre
Jelek, lelekre
Pokol kebledre!

MEGTÖRTÉNTEM

Odaadtam elvonatkoztatott hazámnak
Állhatatosságomat,
Belső virágzásomat,
Mint dúslombú,
Kóbor gyümölcsfa...,
Melynek gyümölcse rejtve,
Nincs pompa,látvány,
Sőt sokan nem is tudnak róla.
Amikor a kemény derék
Mely eddig ágaim tartotta
Megroppan s ledől,
Az ághegyen függő
Túlélő gyümölcsöt
-Melyből csak ismerősök
kóstoltak nagyritkán-
Senki le sem szedi,hogy
Gondosan kamrába rakja,
Hanem valaki, avatatlan
Messzire hajtja...
Ezeténképpen,
Elvonatkoztatott hazám,
Ki egyetlen fontosabb
Dolog vagy árva halálomnál,
Mint örökös sorskihívó,
Égrebosszulva magam
Megtörténtem.

VALAHOL

Ahol költők bontják a kelyhet sok a szenvedés,
Ahol a haza gyáva lelkiekbe rejtőzik,
Ahol a némák a türelemfák virtuózai,
Ahol sápadt kristályokban a Türelem
Férge munkál,
Ahol a szellem a hatalom kupolájára

Vakondokat tűzdel
S ahol a szeretetlenség kínja
Szörnyeket szül,
Ahol a végső bólintás hő címerünk
S a történelem kába vergődés,
Ahol a kancsi demokrácia
Eutanáziára ítél,
Ahol rongyos harangok
A tévedések koromfelhőjét szítálják
Fejünkre,
Ahol vak szerzeteseink tovább talpálnak
Fáradhatatlan menetben
A rombadőlt kolostorokban,
Ahol örültnek lenni természetes
És a száműzetésben megszületik a vers,
A Messiás utolsó beigazolódásaként,
Ott láttam meg,
Angyali olvasztók hámorában,
A másik Idő aszméletében,
Az esküvői kertet.
Visszavonulok a tudás gyötrő fogságából
Bárhol leszek.
Te léteze, hazám
Eged térképe már bennünk él, lüktet
Mindenütt itthon
S csak könyveink maradnak
Még egy ideig
Felemelt fővel, mint
Megrebbenő madárszárnyak.

A LÁTÁS RITKA FÉNYE

Lelki viharok erdejében,
Magas füvek között,
Messzi szavakban
Kivehetetlen vágyak
Borongós, esős vidékein,
A lelkesedés óráiban,

Az emberi türelem
Égi ajándékával,
Mint színes tűzkoszorú,
A kimondhatatlanul
Csodálatos természet
Naptűzálló szárnyai alatt
Odaadja magát
A szeretet küszöbén
A Fény.
S kimondja nevünk.
Bebizonyosodik újra és újra,
Már az első kimondott szó előtt,
Hogy a magas Létezés
Hangzónében
Lelkünkben
Sebet ver a látás.

IDŐTLEN IDŐBEN

Minden napon kérd magadnak
Az értéket, ha elragadnak

A vágyak s adj te magad
Reményt, bár hullsz, s akadj

Fenn, le ne zuhanj más-más világba,
Vízese lég, magas üres habárban

S versednek áldozd éjed s magad,
Míg áldó, fényes hajnal meghasad,

Hogy reggelek és bús alkonyatok
Jöjjenek újra s éjek s nappalok.

A nagy titkok születnek szüntelen
Az emberekben s fenn a mennyeken.

NAPFÉNY HIMNUSZA

Ha utolsónak maradtam volna,
szerencsétlenül, hogy bizonygassam
az út mindkét végének létezését
és valahonnan a ki nem mondott
szavak világából, eltévedt istenként jönnék
szent érzésekkel,
hófehér jelekkel,
az ősi égi honból
hogy őrizném meg éppen én magam
agg áldozattal a fényt
ha nem éppen az, ki elsőnek
egyesült a a viszhangokkal
és a maggal,
halk, szomorú hajnali feltámadásban
sejtelmes csodákban
örökké fölöttünk ragyog,
mert hol volt,
hol nem volt fény,
mint alkotás-
Tudom, hogy tiszta, szép
Ajándék pirkadó reggel
A napfény, semmi más.

ÚJRATEREMT A VERSED

Van szó, melynek külön élete van
hús patakok emlékezetébe
csíszolt kövek
égi tükrében
Messze-magányosan
tenyeredben
a puszta tekintet
kioltja a tüzet.

SOROMPÓ

Hideg, havasi havazásban
tétován várnak
a város kapujánál
az E2-es európai
országúton
bemocskolt virág
az utcalány
ott didereg...
és vár-

SZEPTEMBER SZÜLŐM

Magasból hulló ritka szomorúság,
Korai őszi lilák hirtelen
Falják a termés duzzadt húsát
Mikor halvány csöpp csillag megjelen.
Új ismeretlen fájdalommal
Szánod, hogy kancsód eltörött.
Dudorászok esetlen dalommal
Az Éj-Anya szent árbochoz kötött.

Más időt élek s tán csak sejtem,
Egen cikázó agykörön,
Mint kés hasít, hátába rejtem
S elsímítom a rögökön.
Nem ily kívánt ALKOTÁS kél
S mint vélemény fogy el dalom.
Szeptember harca, kavará szél,
Légy üdvözölve fájdalom!...

SZERETNI CSAK EGYSZER

A belső vágy
Átcikázik
mint éjbevesző mag
halálfélelmében
ha egyszer kiszakad
egy vágy, mi már nem tiéd
már csak Istennél lehet.

ROUSSEAU

Időtlen idő számlálgatja
Egyre ritkábban
A szörny harapásait.
Tetovált lelkem! Nem maradt hely
Az utolsó csóknak, mely leterítene.
Ha így látható (és biztos!),
Hogy létezem, előbb vagy utóbb,
Ami itt kimondatott
Határozó lesz?

Ne őt nézd, őt magát,
Ha más, örökké ismeretlen
Megkaparintja,
Félbeszakítja,
Megöli.

Mariana Zavati Gardner

Art

Only suffering gives birth to Art
What's left is hunger for the broken light
What's left is empty burning and dream
Only suffering gives birth to Art.

We have a map in our brains
Starlit so that the soul does not separate
From the spirit and the Agarth
Between the dead entity and the man

Only suffering gives birth to Art
Stabbing in the masterpiece that jumps
On top of the pyre in the High Sphere
Celestial threshold of the forehead
Under another armour into the Lord divine
Look at it! It burns over my head.

The Inner Biologist

He determines you
By the game of conflicts
He knows what you learn
He works at the filters
Of dreams
He separates nothingness from real
He knows when he will escape
He, a prisoner only to himself,
Above good and evil,
Of his other alter ego
The sharp top of the Trinity

He cannot be destroyed
Your friend into death

Your invisible twin
Your inner biologist
The sacred seven of the chakra
He is the law

The Lord in April

The chestnuts have flowered in the streets on the hill
In a Transylvanian borough over the century in a hurry
Ah, from the shadow of the light the leopard of love
Looked over my shoulder so I shouldn't die...
The white crowns come together over the road
The arches of branches of Corinthian bunches
Burn in humming swarms of white stars
Orion shot into Virgo through thorns

Lord, keep into Your sight the laddered brightness
Melody climbing from dawn from dusk
I am of this world and I have been once
The clear forehead has kissed the demiurge's porch
Flowered the meta-text on the Atlanta snow
From under Hyperborean the swans are silent
Divine signs from the other Light that
Does not know of me, the one lost in this century

I am of this world though a stranger under the horizon
Until when, where to, sometime or never?

The Golden Eagle

The nest of the wind through the wheat
The wind breaks it and displaces it
Adieu, it isn't late
Come back - the wind kisses you

A DOUA ALUNGARE

Its blesses come from the lights of worlds
Through cyclical opportunity
Ecstasies flower through thorns
Into the madness of poetry

Only the sacred wind from Ardeal
Exists under eagles and bells. Burnt
Death, love into Grail
Bear a sign of homecoming.

Portrait Sketch

The man (I) is (are)
Part of Creation of
The Divine Work.
Good or bad, my life
Is my Work, part of Your Work.
Death is not mine.
Death is not mine.

The Threshold

At the threshold between light and magic
I embrace in cosmic clearing a drop
Of the dew of Heaven. Sighs
A strange longing - dream into death - its threshold
I am searching for you
Under the golden darkness - alive Flute
And Psalm
 In which to bury my face.

**“Mon métier et mon art
C’est vivre” ?**

Errare basileu / The Sinning King

On the hungry shores of the Tiber
Children’s corpses repeatedly justify
Heresy
Oh, Galilee, the incense of the cannibal angel
Basileus hirsute of the Byzantium
Stigma
Your blood has fallen over part of the world
Not the sun of the cross
But the malign terror of the IDU
Splendour and rot
Shadow of history in religions
Mourning on rainbows

Utopias of the paradigm of errors
Clones of the exodus and the placebo effect
Number which screams to be reborn as a name
Arts and hunger
Gods’ dressings
Shroud of our little
Immortality throughout the provinces...

Hunger and the Art

Hunger is closer than art!
Soil has jumped love and light
I ask my body for forgiveness
Between god and insomnia
I ask forgiveness of holy poetry
Like Jacob wrestling the angel
Jealous on the angel for my
Woman
And man only through poetry itself
Has longed to flour for ever

Onto my crying.
Onto re-becoming
Light. As I have described
I feed myself
With heads of flames

Oratio vechio

At night, when the book is closed,
Fate gently turns on my pages
Under arches of lilac
Rain hammers cold nails

Radial wood sounds
Branches into revenge
I go into Sunday.
Good night.

The Game of Poetry

Riding deep fears
Death, you cannot reach us
Lord, the little eternity,
And patience in the graveyards
Of millennia into millennia
The wind of the Vespers knows it.
Or Death whom are you laughing at?
That we dream seeing through you
And through a jump onto the other side
We are afforesting onto a book
You are about to read, you are about to snow
Unfortunate girl, do you still believe in stories...
Can you see? We are, you are not.

A DOUA ALUNGARE

At least I have also admired others' freedom and in silence
At least I have taken pity on Judas
At least I have forgiven myself by virtue of the humane
At least I have heuristically cultivated my suffering
At least I have been an aesthete endowed with divine empathy
At least I have not betrayed
Because I have not betrayed myself
At least I have surpassed all the crises

Gemelarium Twinning

Within the duration of his numbered life man
Has risen from the eternal demiurge
Shaped mirror of the divine
In likeness and body, - twinned
Into god a morning and a dusk
From the infinite Circular Ladder
Of Time which pulsates in the worlds of the worlds
Un-cognoscible One only separates
The part within parts so they transpire
Luminary into Multi-Hypostasis
The gradual and deducted cognition
Of everywhere and nowhere in particular,
Reveals the number of its name
With the ID measure given onto itself
The intelligence of the Animated Being
Swarms in Multi-verses and transcends
God-present, with Conscience and Soul
Sees Itself mirrored in worlds as Itself
Neither wishing separation of one
Nor stagnation in repose
Forever free to connect to absolve
Again the Unique Sun overflows
The light of the World of the worlds rises
Just from the wished death itself
As burnt in future seeds

EUGEN EVU

And fruit that prefigures the seed in flower...
The Lord alive is the live infinite
Of two infinities that I unbind
Into two the conscience as brilliance
Of a Sun at the end of a needle!
Shouldn't it resound into verse, as part
Of the divine Rumour of the Primordial Word?
Sublime eternal Creator
Shouting from my inner self: I am!
Being Work onto the Lord Himself
And a temporal wishing Embodiment
Through the mirroring of the circular world
It sacrifices onto loving the Substance, which
Matter through twinning - Spirit
Re-embodies eternally onto Oath
Light of the Genesis:
Fellow man and Twin, Marriage onto Word.

Song

Swing more endearingly
So that you may not fall down the tears...
You were once as you have never been
I have waited for you day and night
Do not come, do not come any more
Embers of the hostage sun
Burn and still gleam in the live coals
I am not longing any more, but I am lonely
I have crossed like a salamander
Over patient fire and lost the game
You lived and died a long time ago

The severed emptiness hurts me
But he had cured himself
And he grows like a fluent dream

A DOUA ALUNGARE

Another kind of death will come
But without it you will not be
The entire death, to suit me...

Do not come, do not come any more
Amongst many ghosts
I see the cross on the road before dawn

I know the cross of the road, to be
Also aina daina tri lu li
Do not come any more
Do not come any more

The Town at Night...

The town at night, a stellar semaphore
Intersected by unseen flights
And in the collapsed nadir of amber
The purple of the winter cuts into my soul

I am still waiting with my kin far though near
To return there to our destiny
Once we'll be together to be saved
From the Wandering of the Cycles
All-light of the Moon over the dead.

The Strei River (The Sargetia River)

Destiny of the short rivers
Horizontal ladder of the busy sky:
Born near you, on your right shore -
I have taken over your qualities: clarity
Speed and golden luminescence

And the spheres of the stones hold the memory
Of the mountains
strange resonance with heavenly bodies
Where the estuary meander kisses

The blue flyers have made abode
- firing me in Melos

Re-investitures

After the seism, after the storms,
after psychical hurricanes, after devastation:
The comfort of the sacred purity, the Re-investiture
With a sublime resurrection in Name.

Camouflage

The sufferings of poetry are not of poetry, but
The sufferings of the pro-pensive ego
As a risk factor; through revelation and semantic leap
Beyond, where the Self is and becomes a-temporal.

To Unic Love

If your good daemon inspired you
Through starving of the spirit
Do not leave me to adoration,
Snow storm-swept by lights when I return home
From inner remote distances.
Do not leave me prey to that unspeakable energy
To the invisible flame, knife of flame:
So that I do not destroy myself - being you
Lasts but a moment! So that I do not destroy you.

From under The Waterfalls

Words are clay over the wound
From the one creator of beauty
But the ironsmith has not put a stain
In their spirit, neither in flesh nor in bone

Under the captive bronze when the Heaven resounds
Selfborn vibration

A DOUA ALUNGARE

Apheyron of the Moonlight
Pleiad alike it climbs murmur of springs

The song is salt under falls
Melody to a rainbow towards the sun:
Words return like this, high up
To their nests onto the big Printing Press.

Under The Stars

Onto the world, awaken from a Dream
Great defoliation of paradise
Chase us over the century
Poor ancestor of Days
Of the world of the worlds to come into this world
Of the light beyond the thought
And the books rustle roaring
They alter screen without cure
In the cold and in the blizzards of the weather

The cosmic ugliness of exile
Cri cri or hieratic trill
Of interstellar death
Are orphan bastards celestial
Or who knows who, when,
Or from where to where?
From where to where...

Poem for Maria

Followed by what it has been, therefore by what it will be
Like a polisemantic halo, the ancestor one
Burnt cold mesmerized by the Peun - Eye
World gate to Melos - poetry...

What is the sense reabsorbed in gematria?
The Goddess has given me and taken away from me

EUGEN EVU

Rising human jealousy into gods
That they might stab my verb of silk

And, through a kiss, break the seal of my mouth
Unprecedented It seeks revenge in song
I wander inversely along the unseen Eon
Sun - mirrored in a fragment of the moon...
Light, do you hear me? Good night.

Relics Two

Hit by a bell, the emptiness grows in me
And it comes back with every broken echo
Like the increasing footsteps that return in the road
On burnt and twisted former lights
Through their searching devotion...
Of gods' Everlasting, it seems,
Ramifications - offspring that is extending
As a labyrinth transpires splendour
Through other labyrinths desiring
Sunrise and mornings in bud
From long ago, a loved image betrayed as condition
Barefoot Logos in the dew during divine times...
Divine sobs return to the shore
The shattered mother of pearl Madre-pearl, Indeed
Have I formerly existed or have I imagined it?
With my forehead I kneel onto the waves of the sea
As if in a dream, dreaming I am with You
In the primordial embracing of the world.

All I Have Seen...

All I have seen lives in us
Multitude of discoloured reflection. Sunday graft re-flowered
Genetic Eon, revenged longings
Wake into the world of cyclical Durations
We last under Differences and chimera,

A DOUA ALUNGARE

Where sense, stigma, old sins are healed
Only the heart resounds
Hole of stopper for pitcher and flute under the Moon
And rising from footprints on snow
Hungry creatures prey to Nature
Are quiet gematria mundi. Good night.

Of Etymon...

The clay burns the etymon of Eden
Pitcher tied under handles, with the Beginning
And the bite sublimating the Kiss
A cure for Ugliness leaves the mating
And re-sanctifying, the Light within us is struggling.
Arts, wars, disguised fears
Are as they weren't. Coloured Illusions
As Part and Whole of an In-cognoscible Game
Born Mystery is becoming in all
The bards pass; it is renewable
And re-divining. With a kiss
I should die your death.

Hyperion

Angel and Demon renewed for ever
Giants like the Mountain with a sonorous peak
Needle leaves friend into starry relics
Longing morning star comes onto the porch!
Through un-learning of the sacred itself
The immortal book of hours
Tomorrow has already been today; it is only the semblance
Of a miracle of a solitary genius
The woods, brother, rock the mystery
The lake answers in clear sobs
Yes, The Poet in carols sheltered the mystery
Yes, The Poet - in the light of the light
Yes, The poet will be into being
Yes, The Poet is the embodied word

Death does not know, death does not know;
He has never died amongst us.

Whispered Verse

I am the bearer of gifts
I do not remember either where I am coming from
Or where I am taken to
All the roads are unbeaten
onto me
I am reborn with every sunset
Oppressed by essences,
What I burn to raise the light,
Is returned to me through loss
- they are gifts, grace they are,
in the fields of wheat
the Seminar
accomplishes itself
and loses the chaff
of the sickle, it does not belong to me...
this is the way poetry turns into bread
the word
where I come from, where I shall cease
where I am
expected
the wind and the century know me
*
The day forgets and at night
The moment is arrow with seed
Vibrating
Radiating
into the Being
from words into thought
Great love and
Friendships
Have to be continuously re-conquered
Sometimes even treason is healing

A DOUA ALUNGARE

The night places its mourning
On the rainbow
Happy people will never know
That they are happy
People in love are more alive
Than the people who are loved

Tausendassa

“I laugh to stop myself from crying”
to **Lucian Hetco**

We soliloquize
Through mirroring with the divinity
un-demonstrated and omni-present
Although in each demonstration
There is a demon. Until sunset
Pulsating guarantor of another
Sunrise. Under the stars overturned
Clear of our sight Empiric
Delirium of graphemes and orchid mentis
Sinuous sinister-marginal
As dixit the graphologist,
Poet good at everything
Tausendassa as the German says
Man good at everything
Nothing to share
The gift embodied in the scream of the flame
Help yourselves, eat the terror from above
The terror from below
If poetry does not exist. Nothing does
Oh, beautiful fir tree, you
Pagoda! My book. My house
Threshold which is searching for you
Arches which the forehead raises
Arm which will embrace
From over the shoulders
From behind the walls

Carol in which the one with a thousand names
Gives us love and mornings
Flowering horizon under the knees
Milky Way in the little mirror
The returning path, double of the eyes
Oh, beautiful fir tree, you pagoda!
To the star of the top
Where the flame. Enters the sky...
Tausendassa - good poet
Between ashes and amber
A sparkle God's tear
Human-like. Never had death
An adieu. Sung more beautifully

Anamnesis

Rustle of the reeds
It's as if you remind me
of the slender forest of Balsa,
Tropical and gigantic
In the young bathed
Splendours
Of the world paradise
In which barefoot
I have wandered
Is the pulsating and
Moving away,
Sphere of light
Filling me with tears?

I Offer You Poetry as A Fruit

to Mrs. Marilena Rodica Chiretu

Dissimulated in your feminine name
Generally naked
You are like a loving lily

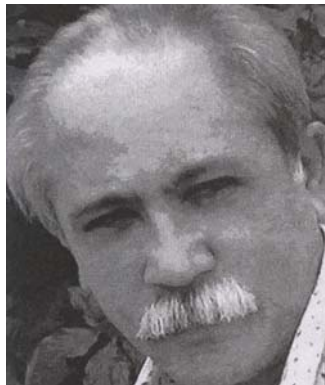
A DOUA ALUNGARE

of shadows
I descend in love and shyness
To lift you
Swimming in the fragrance
Of your skin
From the birth of the world
Remodelling of eternal desire,
Sweet hunger, greed of
 live matter of impregnating
divine symphony of innocent desire
In nature with a frantic
 groan,
The youth of the night
 Storm galaxies and
Re-learn who we are clenched
into us, we are also searching
 for love
Sobbing, I give body to flight
In the morning, you seem to have come
 from far away
You find nest in the new metaphor
You defy the invention of the flow
 of death
An infinitely undecided danger
with prolonged orgasm
my melodious sphere!
 (We are One from before the word)
A Logos embodied
 as a vibrating fuse
Transmitted through telepathy and
 ecstasy of the Origin
The Angel appeared to have implored something
Between birth and Apheyron
And we don't wish to know
As we couldn't bear to find
In knowledge...
 As fruit, you have offered me poetry
The bitterness of honey

EUGEN EVU

Love, love, I shall not know you
you are only the shadow
of the leaf, celestial,
you are only the hieroglyph
 of a kiss of the bud under torchwood
a tearful apple in these words
from which I bite and I throw
 aside
The bitter stones,
hidden book of the flower,
Into which it sweetly lies
Love, always more vivid
 when it's gone
After the work of treason is done
After which the fruit with
 their cold body
Reveal stones with
 the bitterness of honey
Lilies, lovers of shadow
 or fusion
Allow me to spring them
 from the emotion of old
Prudence. The fossil of emotion
Appears to be the sparkle of stars
It unites us. We are given to taste
Never full as spirit
Thirsty from body and cut
Through words...

**Un mare poet cubanez de azi
prof. univ. Carlos Chacon Zaldivar**

Am văzut ...

Am văzut după-amiaza pentru a viola
trecând ca o barcă cu pânze
semnificația

Se acumulează în pătrat precum
multele vise ale unui laș,
fără ca cineva dintre noi
cu inima să înțeleagă
atunci versul lui ar amuți

comentariu de reci fraze
Poezia mea,
viața mea îmi este scutul.

Laudă pentru o pisică sau ce se întâmplă după moarte

Ești foarte tenace după dans.
Înapoi la pagina pisicii
mânie în extaz
Tiptil plecând la plimbare.
Miro - moartea mută
care le solicită clienților umbra,
ochi de pisică și de arsură
nesfârșit acoperă starea mea de versuri
alb neted
Voce care îmi rămâi între dinți....

Traducere din spaniolă via italiană de Eugen Evu

Magdalena C. Schlesak

Die Blasse des Dichters

die Blässe des Dichters
ist nicht suspekt.
Diese Blässe begründet
die Schlaflosigkeit des Volkers.
Aber die Blässe des Dichters
trägt Trauer für das Lächeln
für die Ungeweckten –
die Blässe des Dichters rechtfertigt
das Leben ohne Worte –
ich rede nicht für Menschen
die das Lied des Hundes verstehen:
die Blässe des Dichters
die von Worten
geschlagenen Lippen küssend.

MEINE SELTSAME ANWESENHEIT

... ich bin seltsam und anwesend
zu den Bergen wachst das Gras –
und das Buch kommt hinzu um sich erschöpft
auf Gottes Knien zu setzen

das Gras wächst in die Berge
der Regen bringt es in Ekstase.

ABSCHIED DES DICHTERS

Offens Feuer
und schuldiges Geheimnis
lass es niemals zurück!

Marilena Rodica Chiretu

Anamnesis

Fruscio della canna di onde
Pare che mi ricordi
L'ondeggiante foresta di Balsa
Tropicali giganteschi
In sole giovane bagnati
Splendori
Il Paradiso selvaggio
Nel quale con i piedi nudi
Ho vagato
È una sfera di luce
Palpitante
Indirizzandosi
Mi riempie di pianto...?

L'amaro del miele

Amore, amore non ti saprò
Tu sei solo l'ombra della foglia, celeste,
Tu sei solo geroglifico di un bacio
Del boccio di sotto l'esca.

Una mela lacrimante in queste parole
Della quale mordo e butto in disparte
I noccioli amari, nascosta al fiore libro,
Nella verità che dolcemente mente.

Amore, sempre più vivo quando passa
Dopo che è compiuto il lavoro del tradimento-
Dopo che i frutti con la loro carne fredda
Svelano i noccioli l'amaro del miele.

Linda BASTIDE

Le Miroir Vert....

Dans le jardin sans sommeil

Dans le jardin qui ne dort pas,
plein de rêves à la voix d'homme,
quel hasard peut faire aussi mal,
avec une seule et unique teinte,
quand me gagne l'ombre!

Imitatio Dei

Jeu de mots
de Dieu
étincelant au-dessus
des mers du sommeil.
Ah, sur l'horizontale les mots,
des tas de coquillages - nacre écrasée –
tombes aplanies des tempêtes
de la mémoire.
In Aeternum Te gloriam!
Parce que nous sommes,
des flammes sans fumée,
– combustions sans cendres –
complices de Dieu,
au-dessus des mers du sommeil.

Immortelles

1

Ce que tu donnes
du peu que tu as,
toi, l'autre,
c'est beaucoup plus
que ce qu'il te donne
du trop qu'il possède,
lui, le riche.
Même en amour,
c'est exactement la même chose.

2

On n'a pas la même faim
d'être aimé
que celle qu'on a
d'aimer...

3

De la cruche d'eau
j'ai appris
comment t'embrasser :
de la source
me suis souvenu ...
Le Premier Homme,
celui-là qui est accompli,
et non celui qui vient de naître ...

4

Expulsé du ventre,
le nouveau-né pleure.
Ces pleurs-là
deviennent chant
et s'envolent.

5

Le temps est mesure d'une combustion,
transformation du néant
en mort pure.
Moi je suis mon temps,

rien de plus. Existe-t-il,
et sont-elles possibles,
plusieurs façons de mourir?
Car celles que l'on a de vivre
sont infiniment différentes...

L'amour c'est seulement pour une fois

Une déchirante nostalgie de soi,
semence dans l'obscurité
scintillante
salut de la mort,
arrachement de l'intérieur ...
Une nostalgie qui ne nous appartient pas,
de l'autre côté, il y a Dieu ...

Muguraş Maria Petrescu

**Veriga lipsă
(Matakiterani sau Buricul Lumii)**

Domnilor
Doamnelor

Universul e sferic
Sferici sâmburii
Logosul

Nu mai căutați
veriga lipsă
Femeia a fost
veriga lipsă

**(Îngerul a legat buricul
și sutura a obturat-o
De la sine memoria
a separat-o)**

Sânii cicatrizați ai
bărbatului
sting semnătura
tatuată a
demiurgilor

Mergem înainte
ori încotro mergem
„înaintăm spre moarte
cu spatele”
adică în direcția
a ceea ce se vede

Paradisul a fost pierdut
și infernul a fost pierdut
(„Famenii sunt pentru îngerii din cer”)*
Instinctul de vânătoare
desăvârșește
Mutația.

Veți cuceri a treia dimensiune
totul e foarte aproape.
Deja s-a întâmplat.
Doamnelor
Domnilor
Evoluția e un banal
Plagiat.

Eugen Eву

** Biblia, Matei 19 : 12 („... și sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înșiși, pentru împărăția cerurilor”. – pag. 1121, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române București, prefață semnată în 1988, la sărbătoarea Bunei Vestiri, de Patriarhul Teoctist).*

**The Missing Link of The Chain
(Matakiterani or *L'Ombelico del Mondo*)**

Ladies
and Gentlemen

The Universe is spherical
spherical are the cores
and the Logos

Stop looking anymore
for the missing link of the chain
cause The Woman is
the missing link of the chain

**(The angel tied up l'ombelico
and the suture was obturated.
Automatically memory
was separated)**

Man's
scratched-healed up breasts
bring to an end the demiurges'
tattooed signature

We march forward
or where do we go?
"we keep on advancing to death
going backward"
i.e. toward
what we know

The Paradise was lost
and the hell was lost too
(eunuchs are "for the sake of the kingdom of heaven")*
The instinct of hunting accomplishing
Mutation
in perfection.

You will subdue the third dimension
everything being very close.
It already happened
Ladies
and Gentlemen
Evolution is nothing but an ordinary
Plagiary.

***The Bible" (English Standard Version, Edition 2001), Matthew 19 : 12.*

„... Conferendo al linguaggio il potere di attraversare i retroscena del silenzio, al poeta Eugen Evu viene data quella necessità di esprimersi, offrendo una poesia di particolare scrittura e al suo lettore il ruolo di ricercare il verbo nella sua nudità, per effettuare tale segni di comunicazione totale con essa. Da qui scaturisce la poesia di Eugen Evu... Noi contriamo così nel paradosso di una situazione espressiva non sempre facile.

Le parole sono in lui tangibili, disponibili, pronte a respirare, desiderose di entrare nella poesia. Ed ancora, nonostante i pesi dei millenni d'esistenza - l'intera esistenza dell'Umanità.

Eccole pure e vicine davanti ai problemi fondamentali dello spirito, tra ciò che è (la finitudine del momento, cioè l'intenzione di scrivere) e quello che dovrebbe essere di Eugen (la scrittura esistente, la continuità del momento)... Le poesie di Eugen gettano un ponte e, al di là delle trappole e delle lacrime, rimangono l'ultima prova dei poteri della coscienza, come si legge nelle liriche sequenti...”...la trasmissione empatica di uno stato di poesia, conduce alle pulsioni delle grandi emozioni, tendendo a sopraffare l'universo della scrittura emozionale e diretta..”

Revista acad. Internazionale Il Convivio, Sicilia, Italia, 2010

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii
Scriitorilor din România: RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
BCR Unirea București.

Echivalente :

engleză

**Muguraș Maria Petrescu
Mariana Zavati Gardner
Elena Raluca Weber**

Italiană

**Angelo Manitta
Marilena Rodica Chiretu
Angelo di Mauro
Elena Daniela Sgondea
Dănuț Grădinaru
Nicola Rampin
Maria Teresa Liuzzo**

germană

Magdalena C. Schlesak

franceză

**Linda Bastide
Elisabeta Bogățan**

croată

Nada Pomper

maghiară

Kun Kriza Ilona

ISBN:978-973-0-09045-1